

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. De varijs humanæ naturæ statibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Primò, solam hominis voluntatem, aliaque adiumenta externa legis, & Euangelij ad salutem æternam consequendam, aut ad opera bona illius salutis meritoria facienda non sufficere.

Secundò, ad bona illa opera salutis æternæ meritoria exercenda, necessariam esse internam Dei gratiam, quæ in interiori illustratione intellectus, & pia voluntatis motione consistit.

Tertiò, Gratiam illam diuinam non solum omnia illa opera bona, sed etiam omnes pios & liberos voluntatis affectus & conatus, quibus homo aliquid à Deo mereri potest, præuenire.

Quartò, illam gratiam præuenientem purè gratis homini tribui, ac sine vllis meritis ex parte ipsius.

Quintò denique, gratiam illam nihilominus intuitu meritorum Christi Domini hominibus tribui, ideoque gratiam Christi vocari.

SECTIO III.

De varijs humana natura statibus.

Per status humana naturæ intelligimus varios modos, quibus se natura humana habuit, aut habere potuit, iuxta diuinæ providentiæ dispositionem in ordine ad finem suum vltimum consequendum.

Hoc posito; quæque præsertim status humana naturæ communiter à Theologis dignoscuntur scilicet naturæ puræ, naturæ integræ, innocentia seu iustitiæ originalis, naturæ lapsæ sibi relictae, & naturæ lapsæ reparatæ; quorum vltimus nunc re ipsa existit, tertius initio creationis mundi existit; tres vero alij cum nunquam extiterint aut existuri sint, considerantur vt purè possibiles: de singulis hic breuiter aliquid annotandum est.

Ac in primis per statum puræ naturæ intelligimus illum, in quo ea solum haberet homo quæ ipsi conaturalia sunt, puta facultates omnes naturales, & concursum

Dei

Dei generalem tam conseruationi, quam operationibus suis naturalibus necessarium, omnes etiam imperfecti-ones & defectus pure naturales; careret vero sicut peccato eiusque omni reatu, sic etiam omni gratia supernaturali, & auxilijs quibusuis etiam naturalis ordinis sibi minime ratione naturæ suæ debitis.

Circa hunc statum igitur dicendum 1. nullum vnquam hominem in puris naturalibus aut creatum fuisse aut extitisse. Est de fide contra Pelagium, qui (vt refert S. Aug. lib. de pec. orig. cap. 13.) existimabat hominem sine virtute aut vitio, sine gratia aut peccato, id est in puris naturalibus fuisse conditum. Verum hic error refelli, & veritas opposita probari facile potest ex ijs quæ dicta sunt tractatu 4. Vbi probatum est, primum hominem in statu gratiæ sanctificantis fuisse conditum, illoque peccante, posteros eius omnes ordinaria generationis viâ propagatos, in peccati originalis reatu concipi; vnde sequitur nullum hominem in puris naturalibus aut creatum esse aut vnquam extitisse.

Dicendum 2. statum illum puræ naturæ licet nunquam extiterit, esse tamen possibilem, Deumque potuisse (si ita illi placuisset) hominem in puris naturalibus creare.

Probatum 1. ex bullâ Pij 5. & Gregorij 13. quæ renouata fuit per Urbanum 8. in bulla quæ incipit (in eminenti) data anno 1641. in qua damnantur hi duo articuli scilicet, *Deum non potuisse talem ab initio creare hominem, qualis nunc nascitur, & falsam esse Doctorum sententiam qui dicunt, primum hominem creati & institui potuisse à Deo sine iustitia naturali: & quamuis hi duo articuli ita damnati sint in præfatis bullis, vt non sit planè euidens, an ideo quia falsi & hæretici, an verò tantum, quia reuerarij & scandalosi, ac proinde pacis ac vnitatis Ecclesiæ inimici; quouis tamen modo damnati dicantur, certè post Apostolicæ sedis iudicium hæc & aliæ propositiones in illis bullis reprobata, à nullo hodie propugnari possunt, quin se aut veritatis, aut saltem vnitatis, & pacis Ecclesiæ inimicum profiteatur.*

Probatur 2. ex eo, quòd manifestum est Deum potuisse hominem sine peccato, & sine vllò gratiæ dono creare; sine peccato quidem, cum illius author nec sit nec esse possit, sine gratia autem, quia si Deus hoc non posset, sequeretur gratiam illam simul esse & non esse; esset ex hypothesi; non esset, quia hominis naturæ debita esset, quod ipsi gratiæ repugnat, vt patet ex antè dictis:

Obijcies, si Deus posset hominem creare in puris naturalibus, sequeretur illum authorem esse concupiscentiæ, quæ ab Apost. Rom. 7. vocatur peccatum, quia (vt explicat Conc. Trid. sess. 5. can. 5.) ex peccato est, & ad peccatum inclinatur, ac proinde Deum esse authorem alicuius rei, quæ ad peccatum inclinaret. Resp. Deum esse authorem concupiscentiæ in quantum est author facultatis sensitiuæ in homine, ac propensionis, quam talis facultas habet in bonum sibi connaturale; & hæc propensio dicitur inclinare ad peccatum, non quidem per se, & ex natura sua, sed per accidens quatenus propensio illa in bonum sensibile, rectæ rationis ordini aliquando repugnat voluntatemque ad illius boni sensibilis fructum contra rationis ordinem pellicit: hæc autem lucta partis inferioris in superiorem in puris naturalibus, non fuisse peccati supplicium (vt rectè dicit S. Aug. lib. 3. de libero arbit.) sed proficiendi admonitio, ac perfectionis exordium.

Iam quòd spectat ad alios quatuor status, breuiter dicemus, quòd per statum naturæ integræ illū intelligimus, in quo pars hominis superior, Deo vt auctori naturæ, vltimoq; illius fini subiecta esset, & pars inferior seu sensitiua superiori seu rationi, ita vt licet quantum ex se est, appetitus sensitiuus rationem præuenire & contra illā insurgere posset, impediret tamen per auxilia quædā naturalis ordinis ipsius hominis naturæ & meritis indebita. Hunc autem statum possibilem esse patet, ex eo quòd nullam secum inuehit contradictionem aut repugnantiam, neque ex parte Dei cuius bonitati maximè conuenit, hominem donis eiusmodi licet indebitis afficere, neque ex parte hominis qui sic ad perfectionem naturæ suæ facilius

compa-

comparandam finemque vltimum sibi connaturalem assequendum iuuaretur.

Status autem innocentie seu iustitie originalis huic integre nature statui superaddit gratiam ac reliqua dona supernaturalia, quae homini in prima creatione à Deo collata sunt, de quibus tractatu 4. egimus.

Status naturae lapsae ac sibi relictae ille est, in quem per peccatum primi hominis humana natura decidit, & in quo remansisset nisi per diuinam misericordiam ab illo liberata fuisset. Hunc autem statum possibilem esse hinc patet quod potuisset Deus si voluisset, vniuersae naturae humanae massam in eo peccati & damnationis statu relinquere, in quo per peccatum primi hominis constituta est; vnde, quando de illius per Christi gratiam reparatione scriptura loquitur, dicit factam illam fuisse ex Dei charitate, benignitate, misericordia, &c.

Status denique naturae lapsae & per Christum reparatae ille est, in quo nascimur & in quo per Christi gratiam à peccato liberari, & salutem consequi possumus: in illo autem statu quamuis per baptismum reatus omnis peccati originalis penitus tollatur, remanet nihilominus in baptizatis concupiscentia seu fomes peccati, *Qua cum ad agonem relicta sit (vt loquitur Conc. Trid. Sess. 5. can. 5. nocere non consentientibus, sed viriliter per Christi Iesu gratiam repugnantibus non valet: quin imo, qui legitime certauerit, coronabitur.*

SECTIO IV.

An & quaratione gratia, qua in statu innocentiae primo homini collata fuit, diuersa sit ab illa qua in statu naturae lapsae confertur.

Certum est. i. gratiam sanctificantem in statu innocentiae fuisse primo homini collatam, siue illam post
Q6
creati